

Mesélnek a fák...

Anna

65 év, 3120 könyv, 624000 oldal, 187209879 betű, 46 ószinte és 60 erőltetett mosoly, 198 könnycsepp, 12 kávéfolt, és rengeteg morzsa.

Anna más volt, mint a többiek. Ez az első pillanattól nyilvánvaló volt. Talán éppen ezért szerettem ennyire. Azt mondják, hogy egy átlagember 12 könyvet olvas évente. Nekünk ez sosem volt kihívás: Anna minden héten új történetet hozott, és mi mindig mohón szívtuk magunkba az izgalmasabbnál izgalmasabb írásokat egészen addig, míg be nem sötétedett.

Emlékszem, még pici csemeték voltunk mindketten, amikor legjobb barátok lettünk. Bevallom, akkor még nem tudtam olvasni, de ő is csak akkor kezdett el tanulni, úgyhogy csak hangosan, lassan, komótosan haladt az akkor még szörnyen unalmas olvasókönyvekkel, viszont, mivel hangosan olvasott, megtanultam én is, hogy melyik betű milyen hangot jelöl. A végére már olyan folyékonyan olvastunk mindketten, hogy nekiálltunk vastagabb, immáron minimális cselekménnyel és hatalmas színes illusztrációkkal ellátott történeteknek. Az egyik első komolyabb kihívás a Kincskereső kisködmön volt. A mai napig nem tudom, mi az a kisködmön, de enélkül is érthető volt valamennyire. Mindennap pontban háromkor érkezett, letelepedett a lombkoronám árnyékában, kinyitotta a csodatárgyat, és olvastunk, olvastunk, olvastunk. Ha vicces volt, nevettünk, ha szomorú, sírtunk, egyébként mély csendben olvastunk, olvastunk, olvastunk.

Ötödikes volt, mikor először zavarták meg „szent” olvasó szakkörünket. Egy csapat lány, körülbelül egyidősek lehettek velem, ráköszöntek, aminek hatására Anna amilyen gyorsan csak tudta, a háta mögé rejtette a könyvet, és valami görcsös grimaszt erőltetett gyönyörű arcára. A lányok gúnyosan faggatták, hogy mit olvas, majd elcsenték háta mögül a könyvet, végül kiröhögték, és faképnél hagytak minket. Szívesen tettem volna valamit, hogy megvédjem Annát, de földbe gyökerezett a lábam. Először láttam őt ilyen állapotban, olyan ideges, és szomorú volt, hogy korábban itthagytott a szokásosnál. Néha furán viselkedett akkoriban, de később megtudtam, hogy ezeket ilyen „serdülőkori izéknek” nevezik. Azt még mindig nem teljesen értem, miért ideges attól az ember, hogy nekiáll nőni, magamon még sosem tapasztaltam ilyet, pedig folyamatosan nőök.

Amikor már egészen gyönyörű, fiatal hölgyé cseperedett, iskolát váltott, na de nem azért, mert nem teljesített elég jól, hanem mert elvileg elvégezte az előzőt, és valami középiskola következett. Először furcsa volt, mivel sokkal később kezdett el hozzám járni. A könyveknek érdekes szaguk volt, és kis kör alakú, barna foltok jelentek meg rajtuk, morzsásak lettek, és sosem ott folytatta az olvasást, ahol előző este befejeztük. Szomorú következtetésre jutottam: nélkülem is elkezdett olvasni. Szíven ütött a felfedezés, de úgy döntöttem, nem hagyom, hogy leloombozzon. Biztos oka van, hogy kevesebbet jár hozzám, és hogy furcsa szagú italokat fogyaszt, majd úgyis helyreáll minden.

Naiv voltam. Miután elvégezte a középiskolát, még annyit sem láttam, mint régen. Mindennap elgondolkodtam, hogy vajon mi lehet az oka. Nagyon félttem attól, hogy esetleg megbántottam, és soha többé nem látom újra. De kerekén négy év elteltével visszaállt a régi rend. Újra meglátogatott napról napra, és mint a régi jó barátok, ismét olvastunk. Néha hozott magával egy szakállas, magas férfit. Ószintén mosolygott rá, és mindig fogták egymás kezét. Sőt, egyik nap belém véstek egy szív alakot, és a belsejébe még két betűt. Gyötört a fájdalom, de azt mondta egyszer az egyik erre sétáló hölgy a barátnőjének, hogy a szépségért meg kell szenvedni. Úgyhogy én is megszenvedtem érte, és nem haragudtam rá, sem a rejtélyes új fickóra, mivel csak meg akartak szépíteni. Egy idő után megszoktam Anna társát. Azt mondta neki, hogy szereti, úgyhogy természetesen én is szerettem.

Könyvekben sokat olvastunk ilyesmiről, és tudom, hogy az én drága Nusim is mindig erre várt. Hát lehetne ennél szebb!?

Még szép, hogy lehet! Nem sokkal azután, miután észrevettem, hogy az alapvetően filigrán Annus picit meghízott, babakocsival kezdett járni hozzám. Bevallom, idegesítő volt a benne bujkáló teremtmény, mivel mást nem csinált, mint sírt és böfögött, ezzel folyton elvonta mindkettőnk figyelmét a történetekről. Rájöttem, hogy nem valami szuper gyors diéta miatt lett újra lapos a barátnőm hasa, hanem ő belőle jött ki ez a nyivákoló baba. Így már nem is bántam annyira, sőt, izgatott voltam, hogy lesz még egy örökkön örökké mellettem álló barátom. Azt sajnáltam, hogy a szerelme már nem foglalkozik annyit velem, mint régen. Biztos volt rá oka a férfinek, lehet, hogy ő is éppen szült.

Anna fia egyáltalán nem hasonlított anyjára. Édesanyja magasra tette a lécet, de akkor is furcsa volt, hogy nem hasonlítottak. Ami a legnagyobb fájdalom volt számomra, hogy a kissrác nem volt hajlandó olvasni, helyette inkább valami lapos, fényes dobozt nyomkodott. Nem értek ezekhez a kütyükhöz, de egy dologban biztos voltam: nem tetszett. Amióta léteznek ezek a cuccok, nem jár annyi ember meglátogatni minket a parkban, pedig a fák is figyelemhiányos lények, nekünk is szükségünk van egy kis szeretetre. Miután a fiú felnőtt, többé nem jött vissza hozzám. Csalódtam benne, de legalább már senki nem zavart minket az olvasásban. Újra átéltük a régi szép időket. És 25 éven keresztül újra édes kettesben folyamatosan olvastunk, olvastunk, olvastunk.

Aztán egyszer csak eljött az a nap, amitől végtelenül félttem. A már ősz hajú, picit görnyedt, de még mindig elegáns barát, akivel az egész életemet leéltem, utoljára jött. Ősz volt, és az aranyszínű avarban hagyta az utolsó közös könyvünket, amelynek borítójáról Juhász Gyula nézett vissza kesergő szemekkel. Nyitva hagyta. Aggódtam érte, mint később kiderült okkal. Pár nappal később meglátogatott a fia. Furcsa is volt, mivel magától sosem jött volna ide. Felvette a könyvet, és elolvastuk azt a lapot, ahol nyitva maradt a könyv. Egy gyönyörű vers állt rajta, amiről végül elneveztem a hú barátomat, mivel sosem tudtam meg az igazi nevét. Remélem nekem is szép halálom lesz, és remélem, majd belőlem is könyv lehet egyszer. Szeretném, hogy a költészet varázsával átítatott lapjaimon valaki végighúzná az ujját, és hangosan sírva olvasná, hogy „Anna örök”.